

Plăgile

Sabat după-amiază, 19 iulie

De memorat:

„Lui Faraon i s-a împietrit inima și n-a lăsat pe copiii lui Israel să plece, după cum spusese Domnul prin Moise.” Exodul 9:35.

Un fermier încerca să-și facă măgarul să se urnească, așa că a luat o ramură groasă și l-a lovit. A vorbit din nou cu măgarul, care a început să se miște. Când cineva l-a întrebat de ce a funcționat această metodă, fermierul a răspuns: „Păi mai întâi trebuie să-l faci atent.”

Lăsând la o parte discuția despre cruzimea față de animale, există un aspect care trebuie subliniat aici, în special în contextul exodului evreilor din Egipt. Moise a primit indicațiile privind ieșirea, așa că a mers la faraon cu faimoasele cuvinte ale lui Dumnezeu, *shalach et ami*, adică „Lasă pe poporul Meu să plece!”

Faraonul însă nu a vrut să-l lase pe poporul lui Dumnezeu să plece. Scripturile nu explică niciodată clar de ce faraonul s-a opus atât de mult, în ciuda amenințării militare de care se temeau egiptenii că o pot reprezenta evreii (vezi Exodul 1:10). Cel mai probabil, așa cum se întâmplă adesea în cazul sclaviei, motivul a fost pur economic. Israeliții erau o forță de muncă ieftină și, ca atare, faraonul nu dorea să piardă avantajele economice pe care i le ofereau acești sclavi. Prin urmare, avea nevoie să fie puțin împins de la spate, nu numai ca să fie făcut atent, ci și ca să se răzgândească.

Duminică, 20 iulie

Dumnezeu și dumnezei

1. Ce înțelegi din prima confruntare dintre Dumnezeul evreilor și dumnezeii Egiptului, din Exodul 7:8-15?

Exodul 7:8-15

⁸ Domnul a zis lui Moise și lui Aaron:

⁹ „Dacă vă va vorbi faraon și vă va zice: „Faceți o minune!”, să zici lui Aaron: „Ia-ți toiagul și aruncă-l înaintea lui faraon. Și toiagul se va preface într-un șarpe.”

¹⁰ Moise și Aaron s-au dus la faraon și au făcut cum poruncise Domnul. Aaron și-a aruncat toiagul înaintea lui faraon și înaintea slujitorilor lui; și toiagul s-a prefăcut într-un șarpe.

¹¹ Dar faraon a chemat pe niște înțelepți și pe niște vrăjitori, și vrăjitorii Egiptului au făcut și ei la fel prin vrăjitoriile lor.

¹² Toți și-au aruncat toiegele, și s-au prefăcut în șerpi. Dar toiagul lui Aaron a înghițit toiegele lor.

¹³ Inima lui faraon s-a împietrit și n-a ascultat de Moise și de Aaron, după cum spusese Domnul.

¹⁴ Domnul a zis lui Moise: „Faraon are inima împietrită: nu vrea să lase poporul să plece.

¹⁵ Du-te la faraon dis-de-dimineață, când are să iasă să se ducă la apă, și să te înfățișezi înaintea lui pe malul râului. Să-ți iei în mână toiagul care a fost prefăcut în șarpe,[...]

Confruntările care urmau să aibă loc aveau să fie între Dumnezeu cel viu și „dumnezeii” egipteni. Ceea ce înrăutățea și mai mult lucrurile era faptul că faraonul se considera unul dintre acei dumnezei. Domnul nu a luptat împotriva egiptenilor și nici măcar împotriva Egiptului în sine, ci împotriva zeităților lor (egiptenii venerau peste 1.500 de zei și zeițe). Textul biblic este explicit: „Voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului; Eu, Domnul” (Exodul 12:12). Mai târziu, acest lucru este subliniat din nou, de data aceasta în cadrul relatării ieșirii poporului Israel din Egipt: „Și-a împlinit DOMNUL judecățile asupra zeilor lor” (Numeri 33:4, EDCR).

Un exemplu de astfel de judecată asupra zeilor lor este minunea transformării toiagului în șarpe (Exodul 7:9-12). În Egipt, simbolul uraeus, care o înfățișa pe zeița Wadjet, avea forma unei cobre egiptene gata de atac și reprezenta puterea suverană în Egiptul de Jos. Acest simbol în formă de cobra făcea parte din coroana faraonului, un semn al puterii, divinității, regalității și autorității sale divine, deoarece această zeiță scuipa venin spre dușmanii lui. Egiptenii credeau și că șarpele sacru avea să-l ghideze pe faraon în viața de apoi.

Când toiagul lui Aaron s-a transformat în șarpe și a mâncat toți ceilalți șerpi din fața faraonului, s-a demonstrat supremația viului Dumnezeu asupra magiei și vrăjitoriei egiptene. Nu numai că emblema puterii faraonului – uraeusul – a fost cucerită, dar Aaron și Moise au ținut-o în mâinile lor (Exodul 7:12,15). Confruntarea inițială a demonstrat puterea și stăpânirea lui Dumnezeu asupra Egiptului. Moise, ca reprezentant al lui Dumnezeu, avea mai multă autoritate și putere decât însuși „zeul” faraon.

Este de asemenea important faptul că egiptenii antici considerau că un zeu-șarpe, Nehebkau („cel care stăpânește spiritele”), era sacru, adorat și venerat.

Conform mitologiei lor, acest zeu-șarpe avea o mare putere pentru că a înghițit șapte cobre. Astfel, Dumnezeu le-a transmis egiptenilor că El, nu zeul-șarpe, are puterea și autoritatea suverană. După o confruntare atât de puternică, ei au fost capabili să înțeleagă acest mesaj imediat și clar.

Cum îi putem permite Domnului să aibă suveranitate asupra oricăruia din tre „zeii” care caută supremația în viața noastră?

Luni, 21 iulie

Cine a împietrit inima faraonului?

2. Cum înțelegem următoarele texte: Exodul 7:3,13,14,22?

Exodul 7:3,13,14,22

³ Eu voi împietri inima lui faraon, și Îmi voi înmulți semnele și minunile în țara Egiptului.

¹³ Inima lui faraon s-a împietrit și n-a ascultat de Moise și de Aaron, după cum spusese Domnul.

¹⁴ Domnul a zis lui Moise: „Faraon are inima împietrită: nu vrea să lase poporul să plece.

²² Dar vrăjitorii Egiptului au făcut și ei la fel prin vrăjitoriile lor. Inima lui faraon s-a împietrit și n-a ascultat de Moise și de Aaron, după cum spusese Domnul.

De nouă ori în Exodul, împietrirea inimii faraonului Îi este atribuită lui Dumnezeu (Exodul 4:21; 7:3; 9:12; 10:1,20,27; 11:10; 14:4,8; a se ve dea și Romani 9:17,18). De alte nouă ori se spune că faraonul și-a împietrit propria inimă (Exodul 7:13,14,22; 8:15,19,32; 9:7,34,35).

Cine a împietrit totuși inima faraonului? Dumnezeu sau el însuși? Este important faptul că, în istoria celor zece plăgi din Exodul, la fiecare dintre primele cinci plăgi, faraonul a fost cel care și-a împietrit inima. El a inițiat împietrirea propriei inimii. Începând cu a șasea plagă însă, textul biblic afirmă că Dumnezeu i-a împietrit inima faraonului (Exodul 9:12). Toate acestea înseamnă că Dumnezeu a întărit sau a adâncit propria alegere a faraonului, acțiunea lui voluntară, așa cum îi spusese lui Moise că avea să facă (Exodul 4:21).

Cu alte cuvinte, Dumnezeu a trimis catastrofe pentru a-l ajuta pe faraon să se pocăiască și pentru a-l elibera de întunericul și de rădăcirea din mintea lui. Dumnezeu nu a creat un rău nou în inima faraonului, ci pur și simplu l-a lăsat pe faraon în seama propriilor sale impulsuri ticăloase. L-a lăsat fără harul

constrângător al lui Dumnezeu și astfel l-a abandonat propriei sale răutăți (vezi Romani 1:24-32). Faraonul avea liber-arbitru – putea să aleagă să fie de partea lui Dumnezeu sau împotriva Lui – și a decis să fie împotriva Lui.

Lecțiile sunt evidente. Ni s-a dat capacitatea de a alege între corect și greșit, bine și rău, ascultare și neascultare. Începând cu Lucifer în cer, continuând cu Adam și Eva în Eden, cu faraonul în Egipt și ajungând până la noi astăzi, oriunde ne-am afla, alegem fie viața, fie moartea (Deuteronomul 30:19).

O analogie: imaginează-ți o rază de soare care atinge untul și argila. Untul se topește, dar argila se întărește. Căldura soarelui este aceeași în ambele cazuri, dar există două reacții diferite la căldură și două rezultate diferite. Efectul depinde de material. În cazul faraonului, se poate spune că efectul depindea de atitudinea inimii sale față de Dumnezeu și de poporul Său.

Ce alegeri libere vei face mâine sau în perioada următoare? Dacă știi care este alegerea corectă, cum te pregătești pentru ea?

Marți, 22 iulie

Primele trei plăgi

Cele zece plăgi din Egipt nu erau îndreptate împotriva poporului egiptean, ci împotriva zeilor lor. Fiecare urgie a ținut cel puțin unul din tre zeii.

3. Cum s-au întâmplat nenorocirile din Exodul 7:14 – 8:19?

Exodul 7:14 – 7:25

¹⁴ Domnul a zis lui Moise: „Faraon are inima împietrită: nu vrea să lase poporul să plece.

¹⁵ Du-te la Faraon dis-de-dimineață, când are să iasă să se ducă la apă, și să te înfățișezi înaintea lui pe malul râului. Să-ți iei în mână toiagul care a fost prefăcut în șarpe

¹⁶ și să zici lui Faraon: ‘Domnul Dumnezeu al evreilor m-a trimis la tine să-ți spun: «Lasă pe poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească în pustie.» Dar iată că până acum n-ai ascultat.

¹⁷ Acum, așa vorbește Domnul: «Iată cum vei cunoaște că Eu sunt Domnul. Am să lovesc apele râului cu toiagul din mâna mea, și ele se vor preface în sânge.

¹⁸ Peștii din râu vor pieri, râul se va împuți, așa că le va fi greață egiptenilor să bea din apa râului.»”

¹⁹ Domnul a zis lui Moise: „Spune lui Aaron: ‘Ia-ți toiagul și întinde-ți mâna peste apele egiptenilor, peste râurile lor, peste pâraiele lor, peste iazurile lor și peste toate bălțile lor. Ele se vor preface în sânge și va fi sânge în toată țara Egiptului, atât în vasele de lemn, cât și în vasele de piatră.’”

- ²⁰ Moise și Aaron au făcut cum le poruncise Domnul. Aaron a ridicat toiagul și a lovit apele râului sub ochii lui Faraon și sub ochii slujitorilor lui, și toate apele râului s-au prefăcut în sânge.
- ²¹ Peștii din râu au pierit, râul s-a împuțit, așa că egiptenii nu mai puteau să bea apa râului și a fost sânge în toată țara Egiptului.
- ²² Dar vrăjitorii Egiptului au făcut și ei la fel prin vrăjitoriile lor. Inima lui Faraon s-a împietrit și n-a ascultat de Moise și de Aaron, după cum spusese Domnul.
- ²³ Faraon s-a întors de la râu și s-a dus acasă, dar nu și-a pus la inimă aceste lucruri.
- ²⁴ Toți egiptenii au săpat în împrejurimile râului ca să găsească apă de băut, căci nu puteau să bea din apa râului.
- ²⁵ Au trecut șapte zile după ce a lovit Domnul râul.

Exodul 8:1 – 8:19

- ¹ Domnul a zis lui Moise: „Du-te la Faraon și spune-i: ‘Așa vorbește Domnul: «Lasă pe poporul Meu să plece ca să-Mi slujească.
- ² Dacă nu vrei să-l lași să plece, am să aduc broaște pe toată întinderea țării tale.
- ³ Râul va mișuna de broaște; ele se vor sui și vor intra în casa ta, în odaia ta de dormit și în patul tău, în casa slujitorilor tăi și în casele poporului tău, în cuptoarele și în postăvile de frământat pâinea.
- ⁴ Ba încă broaștele se vor sui și pe tine, pe poporul tău și pe toți slujitorii tăi.»”
- ⁵ Domnul a zis lui Moise: „Spune lui Aaron: ‘Întinde-ți mâna cu toiagul peste râuri, peste pâraie și peste iazuri și scoate broaște din ele peste țara Egiptului!’”
- ⁶ Aaron și-a întins mâna peste apele Egiptului și au ieșit broaștele și au acoperit țara Egiptului.
- ⁷ Dar și vrăjitorii au făcut la fel prin vrăjitoriile lor: au scos și ei broaște peste toată țara Egiptului.
- ⁸ Faraon a chemat pe Moise și pe Aaron și a zis: „Rugați-vă Domnului să depărteze broaștele de la mine și de la poporul meu, și am să las pe popor să plece să aducă jertfe Domnului.”
- ⁹ Moise a zis lui Faraon: „Hotărăște-mi când să mă rog Domnului pentru tine, pentru slujitorii tăi și pentru poporul tău, ca să îndepărteze broaștele de la tine și din casele tale! Nu vor mai rămâne decât în râu.”
- ¹⁰ El a răspuns: „Măine.” Și Moise a zis: „Așa va fi, ca să știi că nimeni nu este ca Domnul Dumnezeu nostru.
- ¹¹ Broaștele se vor depărta de la tine și din casele tale, de la slujitorii tăi și de la poporul tău; nu vor mai rămâne decât în râu.”

- ¹² Moise și Aaron au ieșit de la Faraon. Și Moise a strigat către Domnul cu privire la broaștele cu care lovise pe Faraon.
- ¹³ Domnul a făcut cum cerea Moise, și broaștele au pierit în case, în curți și în ogoare.
- ¹⁴ Le-au strâns grămezi, și țara s-a împutit.
- ¹⁵ Faraon, văzând că are răgaz să răsufle în voie, și-a împietrit inima și n-a ascultat de Moise și de Aaron, după cum spusese Domnul.
- ¹⁶ Domnul a zis lui Moise: „Spune lui Aaron: ‘Întinde-ți toiagul și lovește țărâna pământului, și se va prefăce în păduchi, în toată țara Egiptului.’”
- ¹⁷ Așa au făcut. Aaron și-a întins mâna cu toiagul și a lovit țărâna pământului, și s-a prefăcut în păduchi pe toți oamenii și pe toate dobitoacele. Toată țărâna pământului s-a prefăcut în păduchi în toată țara Egiptului.
- ¹⁸ Vrăjitorii au căutat să facă și ei păduchi prin vrăjitoriile lor, dar n-au putut. Păduchii erau pe oameni și pe dobitoace.
- ¹⁹ Și vrăjitorii au zis lui Faraon: „Aici este degetul lui Dumnezeu!” Dar inima lui Faraon s-a împietrit și n-a ascultat de Moise și de Aaron, după cum spusese Domnul.

Dumnezeu îi spusese lui Moise că dialogul cu faraonul avea să fie di ficil, aproape imposibil (Exodul 7:14). Cu toate acestea, Dumnezeu dorea să Se descopere faraonului și egiptenilor, așa că a decis să comunice cu ei într-un mod pe care aceștia puteau să-l înțeleagă. Dar și evreii ar fi beneficiat de pe urma acestei confruntări, deoarece ar fi aflat mai multe despre Dumnezeul lor.

Prima catastrofă a fost îndreptată împotriva lui Hapi, zeul Nilului (Exodul 7:17-25). Viața în Egipt depindea întru totul de fluviul Nil. Unde era apă, acolo era viață. Apa era sursa vieții, așa că și-au inventat propriul zeu, Hapi, și i se închinau lui ca dătător de viață.

Bineînțeles că numai Dumnezeul cel viu este Sursa vieții, Creatorul tuturor lucrurilor, inclusiv al apei și alimentelor (Geneza 1:1,2,20-22; Psalmii 104:27,28; 136:25; Ioan 11:25; 14:6). Transformarea apei în sânge simbolizează transformarea vieții în moarte. Hapi n-a putut ocroti viața. Aceasta este posibilă doar prin puterea Domnului.

Dumnezeu îi mai oferă apoi o șansă faraonului. De data aceasta zeița broască, Heket, este înfruntată direct (Exodul 8:1-15). În loc de viață, Nilul produce broaște, de care egiptenii se tem și pe care le detestă. Vor să scape de ele. Momentul precis în care a fost îndepărtată această plagă a demonstrat că puterea lui Dumnezeu se afla și în spatele acestei plăgi.

A treia urgie are cea mai scurtă descriere (Exodul 8:16-19). Tipul de insectă (ebr. kinnim) nu este clar (țânțari, căpușe, păduchi?). Era în dreptăță împotriva zeului Geb, zeul egiptean al pământului. Din țărâna pământului (ecouri ale istoriei

biblice a creației), Dumnezeu a făcut să apară țânțari/păduchi, care s-au răspândit în tot ținutul. Incapabili să reproducă acest miracol (numai Dumnezeu poate crea viață), vrăjitorii au declarat: „Aici este degetul lui Dumnezeu” (Exodul 8:19). Cu toate acestea, faraonul a refuzat în continuare să acționeze.

Gândește-te cât de împietrită era inima faraonului! Respingerea repetată a îndemnului divin nu a făcut decât să înrăutățească situația. Ce învăț perso nal despre respingerea constantă a îndemnurilor Domnului?

Miercuri, 23 iulie

Muște, vite și bube

4. Ce ne învață relatarea din Exodul 8:20 – 9:12 despre faptul că, oricât de mari ar fi manifestările puterii și gloriei lui Dumnezeu, oamenii au în continuare libertatea de a-L respinge?

Exodul 8:20 – 8:32

²⁰ Domnul a zis lui Moise: „Scoală-te dis-de-dimineată și du-te înaintea lui Faraon când are să iasă să se ducă la apă. Să-i spui: ‘Așa vorbește Domnul: «Lasă pe poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească.

²¹ Dacă nu vei lăsa pe poporul Meu să plece, am să trimit muște câinești împotriva ta, împotriva slujitorilor tăi, împotriva poporului tău și împotriva caselor tale; casele egiptenilor vor fi pline de muște și pământul va fi acoperit de ele.

²² Dar în ziua aceea voi deosebi ținutul Gosen, unde locuiește poporul Meu, și acolo nu vor fi muște, pentru ca să cunoști că Eu, Domnul, sunt în mijlocul ținutului acestuia.

²³ Voi face o deosebire între poporul Meu și poporul tău. Semnul acesta va fi mâine.»”

²⁴ Domnul a făcut așa. A venit un roi de muște câinești în casa lui Faraon și a slujitorilor lui și toată țara Egiptului a fost pustiiată de muște câinești.

²⁵ Faraon a chemat pe Moise și pe Aaron și le-a zis: „Duceți-vă de aduceți jertfe Dumnezeului vostru aici în țară.”

²⁶ Moise a răspuns: „Nu este deloc potrivit să facem așa, căci am aduce Domnului Dumnezeului nostru jertfe care sunt o urâciune pentru egipteni. Și dacă am aduce sub ochii lor jertfe care sunt o urâciune pentru egipteni, nu ne vor uide ei oare cu pietre?

²⁷ Vom face mai bine un drum de trei zile în pustie și acolo vom aduce jertfe Domnului Dumnezeului nostru, după cum ne va spune.”

- ²⁸ Faraon a zis: „Vă voi lăsa să plecați ca să aduceți jertfe Domnului Dumnezeuului vostru în pustie; numai să nu vă depărtați prea mult, dacă plecați. Rugați-vă pentru mine.”
- ²⁹ Moise a răspuns: „Am să ies de la tine și am să mă rog Domnului. Măine, muștele se vor depărta de la Faraon, de la slujitorii lui și de la poporul lui. Dar să nu ne mai înșele Faraon, nevrând să lase pe popor să plece ca să aducă jertfe Domnului.”
- ³⁰ Moise a ieșit de la Faraon și s-a rugat Domnului.
- ³¹ Domnul a făcut cum cerea Moise, și muștele s-au depărtat de la Faraon, de la slujitorii lui și de la poporul lui; n-a mai rămas una.
- ³² Dar Faraon și de data aceasta și-a împietrit inima și n-a lăsat pe popor să plece.

Exodul 9:1 – 9:12

- ¹ Domnul a zis lui Moise: „Du-te la Faraon și spune-i: ‘Așa vorbește Domnul Dumnezeuul evreilor: «Lasă pe poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească.
- ² Dacă nu vrei să-l lași să plece și dacă-l mai oprești,
- ³ iată, mâna Domnului va fi peste turmele tale de pe câmp; peste cai, peste măgari, peste cămile, peste boi și peste oi, și anume va fi o ciumă foarte mare.
- ⁴ Dar Domnul va face deosebire între turmele lui Israel și turmele egiptenilor, așa că nu va pieri nimic din tot ce este al copiilor lui Israel.»
- ⁵ Domnul a hotărât vremea și a zis: «Măine va face Domnul lucrul acesta în țară.»”
- ⁶ Și Domnul a făcut așa chiar de a doua zi. Toate turmele egiptenilor au pierit, dar n-a pierit nicio vită din turmele copiilor lui Israel.
- ⁷ Faraon a trimis să vadă ce se întâmplase, și iată că nicio vită din turmele lui Israel nu pierise. Dar inima lui Faraon s-a împietrit și n-a lăsat pe popor să plece.
- ⁸ Domnul a zis lui Moise și lui Aaron: „Umpleți-vă mâinile cu cenușă din cuptor, și Moise s-o arunce spre cer, sub ochii lui Faraon.
- ⁹ Ea se va prefăce într-o țărăniță care va acoperi toată țara Egiptului și va da naștere în toată țara Egiptului, pe oameni și pe dobitoace, la niște bube pricinuite de niște bășici fierbinți.”
- ¹⁰ Ei au luat cenușă din cuptor și s-au înfățișat înaintea lui Faraon; Moise a aruncat-o spre cer, și ea a dat naștere, pe oameni și pe dobitoace, la niște bube pricinuite de niște bășici fierbinți.
- ¹¹ Vrăjitorii nu s-au putut arăta înaintea lui Moise din pricina bubelor, căci bubele erau pe vrăjitori, ca și pe toți egiptenii.

¹² Domnul a împietrit inima lui Faraon, și Faraon n-a ascultat de Moise și de Aaron, după cum spusese Domnul lui Moise.

Zeul egiptean Uatchit era zeul-muscă și zeul bălților și al mlaștinilor. Zeul Khepri (al soarelui care răsare, al creației și al renașterii) era reprezentat cu cap de scarabeu. Acești „dumnezei” au fost învinși de Domnul. În acest fragment (Exodul 8:20-24), în timp ce egiptenii sufereau, evreii erau protejați. De fapt, nicio altă plagă nu i-a mai afectat. Din nou, toate acestea au fost o încercare din partea lui Dumnezeu de a-i face cunoscut faraonului că „[El], Domnul, [este] în mijlocul ținutului acestuia” (Exodul 8:22). Așa a ajuns faraonul să înceapă să negocieze. Fără îndoială, prețuia creștea. El era dispus să-i permită poporului Israel să se închine Dumnezeului său și să îi aducă jertfe, dar numai pe teritoriul Egiptului (Exodul 8:25). Condițiile lui nu puteau fi îndeplinite, deoarece unele ani male erau considerate sacre în Egipt, iar sacrificarea lor ar fi dus la violențe împotriva evreilor. Și nu acesta era planul lui Dumnezeu pentru Israel.

Între timp, următoarea plagă (Exodul 9:1-7) cade asupra animalelor. Hathor, zeița egipteană a iubirii și a protecției, era reprezentată cu cap de vacă. Un zeu-taur, Apis, era și el foarte popular și foarte apreciat în Egiptul antic. Astfel, în această a cincea urgie, au fost învinse alte zeități principale, atunci când animalele egiptenilor au murit.

A șasea plagă (Exodul 9:8-12), înfrângerea totală a lui Isis, zeița medicinii, a vrăjitoriei și a înțelepciunii, este evidentă. De asemenea, vedem înfrângerea unor zeități precum Sekhmet (zeița războiului și a epidemiilor) și Imhotep (zeul medicinei și al vindecării). Ele sunt incapabile să își protejeze propriii adoratori. În mod ironic, acum chiar și vrăjitorii sunt atât de afectați încât nu se pot înfățișa la curte, ceea ce arată că sunt neputincioși în fața Creatorului cerului și al pământului.

Pentru prima dată în episodul celor zece urgii, un text spune că „Domnul a împietrit inima lui Faraon” (Exodul 9:12). Oricât de derutantă ar putea fi această propoziție, atunci când este înțeleasă în context, ea dezvăluie din nou că Domnul ne va lăsa să culegem consecințele propriei noastre respingeri continue a Lui.

Problema faraonului nu era de natură intelectuală; avea destule dovezi raționale. El avea o problemă a inimii. Ce ne spune acest lucru despre motivul pentru care trebuie să ne păzim inima?

Joi, 24 iulie

Grindină, lăcuste și întuneric

5. Cât de eficiente sunt plăgile din Exodul 9:13 – 10:29 pentru a-l face pe faraon să se răzgândească?

Exodul 9:13 – 9:35

¹³ Domnul a zis lui Moise: „Scoală-te dis-de-dimineață, du-te înaintea lui Faraon și spune-i: ‘Așa vorbește Domnul Dumnezeu evreilor: «Lasă pe poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească.

¹⁴ Fiindcă de data aceasta am să trimit toate urgiile Mele împotriva inimii tale, împotriva slujitorilor tăi și împotriva poporului tău, ca să știi că nimeni nu este ca Mine pe tot pământul.

¹⁵ Dacă Mi-aș fi întins mâna și te-aș fi lovit cu ciumă, pe tine și pe poporul tău, ai fi pierit de pe pământ.

¹⁶ Dar te-am lăsat să rămâi în picioare ca să vezi puterea Mea și Numele Meu să fie vestit în tot pământul.

¹⁷ Dacă te mai ridici împotriva poporului Meu și dacă nu-l lași să plece,

¹⁸ iată, mâine, la ceasul acesta, voi face să bată o piatră așa de mare cum n-a mai fost în Egipt din ziua întemeierii lui și până azi.

¹⁹ Pune-ți dar la adăpost turmele și tot ce ai pe câmp. Piatra are să bată pe toți oamenii și toate vitele de pe câmp, care nu vor fi intrat în case, și vor pieri.»”

²⁰ Aceia dintre slujitorii lui Faraon care s-au temut de Cuvântul Domnului și-au adunat în case robii și turmele.

²¹ Dar cei ce nu și-au pus la inimă Cuvântul Domnului și-au lăsat robii și turmele pe câmp.

²² Domnul a zis lui Moise: „Întinde-ți mâna spre cer, și are să bată piatra în toată țara Egiptului, pe oameni, pe vite și pe toată iarba de pe câmp în țara Egiptului!”

²³ Moise și-a întins toiagul spre cer, și Domnul a trimis tunete și piatră, de cădea foc pe pământ. Domnul a făcut să bată piatra peste țara Egiptului.

²⁴ A bătut piatra, și focul se amesteca cu piatra; piatra era așa de mare încât nu mai bătuse piatră ca aceea în toată țara Egiptului de când este el locuit de oameni.

²⁵ Piatra a nimicit, în toată țara Egiptului, tot ce era pe câmp, de la oameni până la dobitoace; piatra a nimicit și toată iarba de pe câmp și a frânt toți copacii de pe câmp.

²⁶ Numai în ținutul Gosen, unde erau copiii lui Israel, n-a bătut piatra.

²⁷ Faraon a trimis să cheme pe Moise și pe Aaron și le-a zis: „De data aceasta am păcătuit; Domnul are dreptate, iar eu și poporul meu suntem vinovați.

²⁸ Rugați-vă Domnului ca să nu mai fie tunete și piatră, și vă voi lăsa să plecați și nu veți mai fi opriți.”

- ²⁹ Moise i-a zis: „Când voi ieși din cetate, voi ridica mâinile spre Domnul, tunetele vor înceta și nu va mai bate piatra, ca să știți că al Domnului este pământul!
- ³⁰ Dar știu că tu și slujitorii tăi tot nu vă veți teme de Domnul Dumnezeu.”
- ³¹ Inul și orzul se prăpădiseră, pentru că orzul tocmai dăduse în spic, iar inul era în floare;
- ³² grâul și ovăzul nu se stricaseră, pentru că erau târzii.
- ³³ Moise a plecat de la Faraon și a ieșit afară din cetate; și-a ridicat mâinile spre Domnul, tunetele și piatra au încetat și n-a mai căzut ploaia pe pământ.
- ³⁴ Faraon, văzând că ploaia, piatra și tunetele încetaseră, n-a conștientizat să păcătuiască și și-a împietrit inima, el și slujitorii lui.
- ³⁵ Lui Faraon i s-a împietrit inima și n-a lăsat pe copiii lui Israel să plece, după cum spusese Domnul prin Moise.

Exodul 10:1 – 10:29

- ¹ Domnul a zis lui Moise: „Du-te la Faraon, căci i-am împietrit inima lui și a slujitorilor lui, ca să fac semnele Mele în mijlocul lor
- ² și ca să istorisești fiului tău și fiului fiului tău cum M-am purtat cu egiptenii și ce semne am făcut în mijlocul lor. Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul.”
- ³ Moise și Aaron s-au dus la Faraon și i-au zis: „Așa vorbește Domnul Dumnezeul evreilor: ‘Până când ai de gând să nu vrei să te smerești înaintea Mea? Lasă pe poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească.
- ⁴ Dacă nu vrei să lași pe poporul Meu să plece, iată, voi trimite mâine niște lăcuste pe toată întinderea țării tale.
- ⁵ Ele vor acoperi fața pământului, de nu se va mai putea vedea pământul; vor mânca ce a mai rămas nevătămat, vor mânca ce v-a lăsat piatra, vor mânca toți copacii care cresc pe câmpiile voastre,
- ⁶ îi vor umple casele tale, casele tuturor slujitorilor tăi și casele tuturor egiptenilor. Părinții tăi și părinții părinților tăi n-au văzut așa ceva de când sunt ei pe pământ până în ziua de azi.’” Moise a plecat și a ieșit de la Faraon.
- ⁷ Slujitorii lui Faraon i-au zis: „Până când are să fie omul acesta o pacoste pentru noi? Lasă pe oamenii aceștia să plece și să slujească Domnului Dumnezeului lor. Tot nu vezi că pierе Egiptul?”
- ⁸ Au întors la Faraon pe Moise și Aaron. „Duceți-vă”, le-a zis el, „și slujiți Domnului Dumnezeului vostru. Care și cine sunt cei ce vor merge?”
- ⁹ Moise a răspuns: „Vom merge cu copiii și cu bătrânii noștri, cu fiii și fiicele noastre, cu oile și boii noștri, căci avem să ținem o sărbătoare în cinstea Domnului.”

- ¹⁰ Faraon le-a zis: „Așa să fie Domnul cu voi, cum vă voi lăsa eu să plecați, pe voi și pe copiii voștri! Luați seama, căci este rău ce aveți de gând să faceți!
- ¹¹ Nu, nu, ci duceți-vă voi, bărbații, și slujiți Domnului, căci așa ați cerut.” Și i-au izgonit dinaintea lui Faraon.
- ¹² Domnul a zis lui Moise: „Întinde-ți mâna peste țara Egiptului, ca să vină lăcustele peste țara Egiptului și să mănânce toată iarba pământului, tot ce a lăsat piatra.”
- ¹³ Moise și-a întins toiagul peste țara Egiptului, și Domnul a făcut să sufle un vânt dinspre răsărit peste țară toată ziua și toată noaptea aceea. Dimineăța, vântul dinspre răsărit adusese lăcustele.
- ¹⁴ Lăcustele au venit peste țara Egiptului și s-au așezat pe toată întinderea Egiptului; erau în număr atât de mare cum nu mai fusese și nu va mai fi un astfel de roi de lăcuste.
- ¹⁵ Au acoperit toată fața pământului, de nu se mai vedea pământul; au mâncat toată iarba de pe pământ și tot rodul pomilor, tot ce lăsase piatra, și n-a rămas nimic verde în copaci, nici în iarba de pe câmp, în toată țara Egiptului.
- ¹⁶ Faraon a chemat îndată pe Moise și pe Aaron și a zis: „Am păcătuț împotriva Domnului Dumnezeului vostru și împotriva voastră.
- ¹⁷ Dar iartă-mi păcatul numai de data aceasta și rugați pe Domnul Dumnezeul vostru să depărteze de la mine și urgia aceasta de moarte!”
- ¹⁸ Moise a ieșit de la Faraon și s-a rugat Domnului.
- ¹⁹ Domnul a făcut să sufle un vânt foarte puternic dinspre apus, care a luat lăcustele și le-a aruncat în Marea Roșie; n-a rămas o lăcustă pe toată întinderea Egiptului.
- ²⁰ Domnul a împietrit inima lui Faraon, și Faraon n-a lăsat pe copiii lui Israel să plece.
- ²¹ Domnul a zis lui Moise: „Întinde-ți mâna spre cer, și va fi întuneric peste țara Egiptului, așa de întuneric de să se poată pipăi.”
- ²² Moise și-a întins mâna spre cer și a fost întuneric beznă în toată țara Egiptului timp de trei zile.
- ²³ Nici nu se vedeau unii pe alții și nimeni nu s-a sculat din locul lui timp de trei zile. Dar în locurile unde locuiau toți copiii lui Israel era lumină.
- ²⁴ Faraon a chemat pe Moise și a zis: „Duceți-vă și slujiți Domnului! Să nu rămână în țară decât oile și boii voștri; copiii voștri vor putea merge și ei împreună cu voi.”
- ²⁵ Moise a răspuns: „Chiar să ne dai tu însuși jertfele și arderile-de-tot pe care le vom aduce Domnului Dumnezeului nostru,
- ²⁶ și turmele noastre tot trebuie să meargă cu noi și să nu rămână o unghie din ele, căci din ele vom lua ca să slujim Domnului Dumnezeului nostru, iar până vom ajunge acolo, nu știm ce vom alege ca să aducem Domnului.”

²⁷ Domnul a împietrit inima lui Faraon, și Faraon n-a vrut să-i lase să plece.

²⁸ Faraon a zis lui Moise: „Ieși de la mine! Să nu cumva să te mai arăți înaintea mea, căci în ziua în care te vei arăta înaintea mea, vei muri.”

²⁹ „Da!” a răspuns Moise, „nu mă voi mai arăta înaintea ta.”

Nut era zeița egipteană a cerului și a raiului, adesea descrisă drept cea care controla ce se întâmpla sub cer și pe pământ. Osiris era zeul recolte lor și al fertilității. În Biblie, grindina este adesea asociată cu judecata lui Dumnezeu (Isaia 28:2,17; Ezechiel 13:11-13). În timpul acestei plăgi, cei care își pun la adăpost bunurile nu sunt afectați (Exodul 9:20,21). Toată lumea e acum pusă la probă: dacă să creadă sau să nu creadă cuvântul lui Dumnezeu și să acționeze în consecință. Dumnezeu anunță că scopul pentru care îl lasă pe faraon în viață este ca întregul pământ să Îl cunoască pe El (Exodul 9:16). Faraonul mărturisește acum că păcătuiuse, dar se răzgândește mai târziu.

Zeul egiptean al furtunii, războiului și dezordinii se chema Seth. Îm preună cu Isis, erau zeii agriculturii. Șu era zeul atmosferei. Serapis per sonifica măreția divină, fertilitatea, vindecarea și viața de apoi. Niciu nul dintre zeii egipteni nu putea opri judecățile lui Dumnezeu (Exodul 10:4-20), deoarece idolii nu sunt nimic (Isaia 44:9,10,12-17). Slujitorii faraonului l-au îndemnat să lase poporul Israel să plece, dar faraonul a refuzat din nou. Dar a propus un compromis, pe care Moise l-a respins, pe bună dreptate, deoarece femeile și copiii sunt o parte vitală și inseparabilă a închinării și a comunității de credință.

În cele din urmă i-a venit rândul lui Ra, principalul zeu egiptean, zeul-soare. Thoth era zeul lunii. Niciunul n-a fost capabil să dea lumină. Faraonul a încercat din nou să negocieze, dar în zadar. Egiptul a fost lovit de o perioadă de întuneric de trei zile, dar acolo unde locuiau israeliții era lumină. Separarea nu putea fi mai spectaculoasă.

Dar, indiferent de loviturile pe care națiunea sa le primea, faraonul era hotărât să riposteze și să nu cedeze. Deși nu îi cunoaștem motivele mai profunde, este posibil ca la un moment dat să fi devenit doar o ches tiune de mândrie. Indiferent cât de puternice erau dovezile, indiferent cât de evident era ceea ce se întâmpla (până și propriii slujitori au încercat să îi deschidă ochii – citește Exodul 10:7) și indiferent de faptul că alegerea corectă era clară, după o scurtă ezitare faraonul tot a refuzat să se supună voinței lui Dumnezeu și să lase poporul să plece. Ce exemplu dramatic al cuvintelor: „Mândria merge înaintea pieirii și trufia merge înaintea căderii” (Proverbele 16:18)!

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, cap. 23

„Poporul lui Dumnezeu a fost lăsat să guste din cruzimea nimicitoare a egiptenilor ca să nu mai poată fi înșelat cu privire la influența degra dantă a idolatriei. În felul cum S-a purtat cu faraonul, Domnul Și-a ma nifestat ura față de idolatrie și hotărârea de a pedepsi cruzimea și apă sarea. [...] Nu s-a recurs la nicio putere supranaturală pentru a împietri inima faraonului. Dumnezeu i-a dat acestuia dovada cea mai izbitoare a puterii divine, dar monarhul a refuzat cu încăpățânare să ia în seamă lumina. Fiecare manifestare a puterii infinite pe care o respingea îl făcea și mai hotărât în răzvrătirea lui. Sămânța revoltei, pe care a semănat-o când a respins prima minune, a rodit” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 268).

„La egipteni, soarele și luna erau obiecte ale închinării; în acest în tunic misterios, atât poporul, cât și zeii lui erau loviți deopotrivă de puterea care luase în apărare cauza sclavilor. Cu toate acestea, oricât de groaznică a fost, această judecată era o dovadă a înțelegerii lui Dumnezeu și nedorinței Lui de a distruge. El voia să-i dea poporului timp pentru gândire și pocăință, înainte de a aduce asupra lui ultima și cea mai teri bilă dintre plăgi” (Patriarhi și profeți, p. 272).

Zilnic: Exodul 38 – Leviticul 4; Ellen G. White, Faptele apostolilor, cap. 30

1. Ce erau săpate ca niște pecetei cu nume?
2. Care a fost ordinea montării elementelor chivotului în sanctuar?
3. Cum se prezenta Domnului grâul în dar ca jertfă de mâncare?
4. Ce anume, ca lege veșnică, nu trebuia să se mănânce cu niciun chip?
5. Cum trebuie să alerge creștinul care se apropie mai mult de țintă?